

Islam og Demokrati

En væsentlig forskel på kristendom og islam er opfattelsen af statsmagten - sekulariseringen, d. v. s. adskillelse af kirke og stat. ”Giv kejseren hvad kejserens er, men glem ikke at give Gud hvad Guds er”, siger Jesus og under processen mod ham, anklages han for at kalde sig jødernes konge og svarer, ”mit rige er ikke af denne verden”.

Modsat har Islam i Koranen og Hadith (Mohammeds levnedbeskrivelse) opfattelsen, at herskeren i et statssamfund er den religiøse leder indsat af Gud, altså ikke statsleder valgt af folket. Profet Mohammed var både religiøs leder og statsoverhoved med al sin magt og væld, medens Jesus levede i den yderste askese.

Dette forhold opdeler Mellemøsten i de traditionelle arabiske kulturer med skikke nedarvet fra Islam og de mere vestligt prægede lande i det Nære Mellemøsten.

Indtil afslutningen på 1. verdenskrig var de alle underlagt Det Osmanniske Sultanat, men i forbindelse med fredsslutningen blev Syrien og Libanon fransk mandatområde, medens Palæstina, Jordan og Irak engelsk mandatområde. Disse lande blev således sekulariseret for ca. 80 år siden, og deres retsvæsen moderniseret efter vestlige retsprincipper.

Modsat fyrstendømmerne på Den Arabiske Halvø. Her fortsatte det traditionelle arabiske samfund og Vestens indflydelse var begrænset. Her er Sharia retsvænet (domspraksis på grundlag af Koranen og Hadith) stadig gældende i mere eller mindre moderniseret form og i ret forskellige udgaver. Hverken Biblen, Koranen eller Hadith er jo skrevet i lovsprog og paragraffer, og det giver selvsagt mange muligheder for fortolkning, hvis de skal benyttes til afgørelse af retstvister.

Det betyder også, at Iran (hvor islam er statsreligion, men befolkningen ikke arabere) var under stærk vestlig indflydelse og stort set ikke anvendte Sharia indtil 1979. Men efter revolutionen fik et meget fundamentalistisk styre. Tilsvarende var Afghanistan før og under Sovjetunionens indflydelse ikke særlig fundamentalistisk, men fik efter det kommunistiske regimes fald, Taliban styret, det mest islamisk fundamentalistiske, man har set i nyere tid.

Den islamiske fundamentalisme påstår, at religion og religiøse lederes meninger står over den personlige frihed, ytringsfriheden og samfundets love. Det er den fundamentalisme, vi ser her i Danmark, fordi vi har givet mange flere indvandrere fra Mellemøsten opholdstilladelse og statsborgerskab, end vi har kunnet integrere, og som vil integreres. En del af disse indvandrere er oven i købet flygtninge, som er kommet hertil, forfulgt i deres hjemland for de samme holdninger. De er jo meget farlige, hvis man vender det mod det siddende regime.

De fleste arabiske regimer er svage og udemokratiske. De frygter islamisk fundamentalisme mere end vi gør. Vi modtager faktisk flygtninge, der er truet på livet i deres hjemland for deres religiøse og politiske holdninger. Det er et faktum, vi ikke umiddelbart kan lave om på, men vi bør justere vores flygtningepolitik, integrationspolitik og udenrigspolitik i overensstemmelse med dette.

Når fundamentalister bruger vold generel terror mod anderledes tænkende, er der tale om personer, der er fanatikere. Al Qaeda er et af de værste eksempler. Men det er karakteristisk, at Osama bin Laden er en af de mange sønner af Mohammad bin Laden, grundlægger af Bin Laden Group, en af de største entreprenørvirksomheder i Mellemøsten. Derfor modtager han sandsynligvis stadig store beløb til sit terrornetværk fra faderens firma. Saudi Arabien er et af de mest fundamentalistiske lande i den muslimske verden, og ingen tør nægte Osama hans del af overskuddet, når han hævder, at det går til forsvar for Islam.

Disse fanatikere ser ned på de vantro, som vi jo er i deres øjne. De har ingen debatkultur og en og kun en islamisk løsning på alle problemer. Modsat kommer de fleste flygtninge fra Syrien og Irak, fordi de er forfulgt af politiske grunde. De kan langt nemmere integreres.

*Steffen Nørregaard
Frisholtvej 53, Sahl
8850 Bjerringbro*